

סערה בטוס ראל רובין סטיבנס

תרגום: ענבל שגיב־נקדימון

1

משהו מחריד קרה למר קרטיס.
דווקא מפתיע אותי שזה מפריע לי כל כך. אילו שאלתם אותי היום בבוקר מה דעתי עליו, הייתי אומרת שמר קרטיס הוא לא איש נחמד כלל וכלל. אבל מה שקרה לו לא מגיע אפילו לאדם המגעיל ביותר.
דייזי, כמובן, לא שותפה לדעתי. בעיניה פשעים הם לא דברים אמיתיים שמוצדק להתרגש מהם. אותה מעניין רק שמשהו קרה, והיא רוצה להבין מה משמעותו. גם אותי, כמובן – אחרת לא הייתי חברה ראויה לשמה במועדון הבילוש – אבל גם כשאני מנסה בכל מאודי, אני לא מסוגלת לחשוב אך ורק כמו בלשית.
בכל מקרה, דייזי ואני ניאלץ שוב לחשוב כמו בלשיות. אתם מבינים, שמענו הרגע משהו פשוט נורא; משהו שמוכיח שמה שקרה למר קרטיס לא היה סתם תאונה או מחלה פתאומית. מישהו עשה לו את זה, ופירוש הדבר כמובן: למועדון הבילוש יש חקירה חדשה.
דייזי הורתה לי לכתוב את מה שגילינו עד כה ביומן

החקירות של מועדון הבילוש. היא תמיד מטיפה לי כמה חשוב לתעד ממצאים – אבל מובן מאליו מבחינתה שלא היא זאת שאמורה לנהל את הרישום. אני אחראית לתיעוד. אני מזכירת המועדון, כמו גם סגנית הנשיאה שלו, ודייזי הנשיאה. אמנם אני בלשית טובה לא פחות ממנה – הוכחתי זאת במהלך החקירה הראשונה שלנו, הרצח של מיס קל – אבל אני בעלת אישיות שונה מאוד מזאת של דייזי. אני אוהבת לחשוב ממושכות לפני שאני פועלת, ואילו דייזי תמיד חייבת לקפוץ בראש, כמו כלב אחרי ארנבת, וזה לא משאיר הרבה זמן לרישומים ביומן. אנחנו גם שונות מאוד במראה החיצוני: לי יש שיער כהה, ואני נמוכה ועגלגלה, ודייזי רזה כמו כלב רוח ויש לה תלתלי זהב נפלאים. ובכל זאת אנחנו החברות הכי טובות, וצוות מצוין לפתרון תעלומות.

עדיף אולי שקודם כול אסביר מה קרה, ומי זה מר קרטיס. הכול התחיל, אפשר לומר, כשהגעתי לבית של דייזי, המכונה פלינגפורד, לחופשת חג הפסחא ויום ההולדת שלה.

2

שליש האביב בבית הספר שלנו, דיפדין, היה שלו ורגיל למדי. מפתיע, אחרי כל מה שקרה שם בשנה שעברה – כלומר הרצח, ואז הבלגן הנורא כשבית הספר כמעט נסגר. אבל שלישי האביב היה רגוע, בלי אף שמץ של סכנה או מוות, ואני שמחתי מאוד. הפרשה המסעירה ביותר שחקרנו בזמן הזה היתה פרשת הצפרדע במיטה של קיטי. ציפיתי שבפלינגפורד יהיה שלו באותה המידה. פלינגפורד, יש לציין לטובת יומן החקירות החדש הזה, הוא בית המשפחה של דייזי: אחוזה כפרית אנגלית כהלכתה, עם קירות מחופים בעץ וקרקעות נרחבות, כולל מבוך שיחים ואפילו עץ נוי יוצא דופן באמצע כביש הגישה שהביאו במיוחד מדרום אמריקה לשתול שם. בהתחלה לא חשבתי שזה עץ אמיתי, אבל אז בדקתי את הנושא מקרוב, והוא אמיתי לגמרי, קוראים לו עץ אַראוֹקְרָה.

בחיי שאחוזת פלינגפורד נראית כאילו יצאה מתוך ספר. יש לה יער ואגם משלה, ארבעה גרמי מדרגות (דייזי חושבת שבטח יש גם מעבר סודי, אבל היא עוד לא גילתה אותו)

וגן מוקף חומה, כמו שמרי לְנוֹקס מצאה ב"סוד הגן הנעלם". מבחוץ היא מבנה מרובע גדול ומפואר, בנוי אבן צהובה חמימה, שהוסיפו עליו תוספות במשך מאות בשנים; בפנים היא קופסת קסמים של חדרים ומדרגות ומסדרונות, שכולם נפרשים ומובילים זה לתוך זה משלושה כיוונים בבת אחת. יש שם להקות שלמות של ציפורים מפוחלצות (במיוחד בולט ינשוף מפוחלץ בפנייה הראשונה של המדרגות מקומת הקרקע), פסנתר כנף, כמה תיבות אוצר ספרדיות ואפילו חליפת שריון אמיתית באולם הכניסה. בדיוק כמו בדיפדין, הכול מוזנח כל כך, וישן ומהוה כל כך, שלקח לי זמן להבין עד כמה החפצים האלה בעצם יקרי ערך. אמא של דייזי משאירה את התכשיטים שלה סתם ככה על שידת האיפור, אחרי טיולים בבוץ מייבשים את הכלבים במגבות שהיו מתנת חתונה מהמלך לסבתה של דייזי, ודייזי מקפלת אוזני חמור בספרים מהספרייה המשפחתית שהם מהדורות ראשונות נדירות. שום חפץ בבית הזה לא צעיר יותר מאבא של דייזי, ובהשוואה לכאן, המתחם שבה גרה המשפחה שלי בהונג קונג, שהוא לבן ומבריק ומפואר כמו עוגת כלולות, נראה כאילו הוא רק מעמיד פנים שהוא אמיתי.

בבוקר שמשי ביום שבת, שישה באפריל, הגענו במכונית המשפחתית, שנהג בה אוֹבְרִיאן (הוא גם הגנן וגם הנהג – בניגוד למשפחה שלנו, נראה לי שלמשפחת וולס אין מספיק משרתים, ומעניין אם גם לזה יש קשר למצבו המידרדר של הבית). נכנסנו מהאור לאולם הכניסה הגדול והחשוך (רצפת אבן, וחליפת שריון מאיימת מתוך האפלולית), וצ'פמן, רב המשרתים הזקן של משפחת וולס, קידם את פנינו. שעררו שיבה וגוו כפוף, והוא עובד אצל המשפחה זמן רב כל כך עד שהוא מתחיל להאט, בדיוק כמו שעון הסבא.

גם שני הכלבים היו שם – כלבת הספניאל הקטנה, מילי, שדילגה סביב הברכיים של דייזי, והלברדור הצהוב השמן והזקן, טוסטי, שהתנודד קדימה ואחורה על רגליו הנוקשות והשמיע אנקות כאילו הוא חולה. צ'פמן התכופף להרים את התקופס של דייזי באנקה כמו של טוסטי (הוא באמת ממש זקן – כל הזמן דאגתי שהוא ייתקע באמצע תנועה, כמו צעצוע חלוד) ואמר, "מיס דייזי, טוב שבאת הביתה."

ואז אבא של דייזי יצא בזינוק מהספרייה. לורך הייסטינגס (לאבא של דייזי קוראים לורד הייסטינגס, אף על פי ששם המשפחה שלו נולס, כמו של דייזי – מתברר שכשעושים ממך לורד נותנים לך עוד שם כדי להראות כמה אתה חשוב) הוא בעל לחיים ורודות ושמנות, שפם לבן ושמן ובטן שמותחת את מקטורני הטוויד שלו, אבל כשהוא מחייך, הוא נראה בדיוק כמו דייזי.

"בתי!" הוא צעק ופרש זרועות. "חברה של בתי! אני מכיר

אותך?"

אבא של דייזי שכחן גדול.

"ברור שאתה מכיר את הייזל, אבא," אמרה דייזי באנחה.

"היא היתה פה בחג המולד."

"הייזל! ברוכה הבאה, ברוכה הבאה. מה שלומך? מאיפה

את? את לא נראית כמו החברות הרגילות של דייזי. את

אנגלייה?"

"היא מהונג קונג, אבא," אמרה דייזי. "אין מה לעשות."

הידקתי את אצבעותי בכוח סביב ידיות המזוודה שלי

וניסיתי להמשיך לחייך. אני כבר רגילה כל כך להיות

בדיפדין – וכולם שם רגילים כל כך אלי – עד שלפעמים

אני שוכחת שאני שונה. אבל ברגע שאני יוצאת מבית הספר

אני נזכרת מחדש. בפעם הראשונה שאנשים רואים אותי

הם נועצים בי מבט, ולפעמים הם אומרים כל מיני דברים בלחשישה. בדרך כלל הם אומרים אותם בקול רם. אני יודעת שככה זה, אבל הלוואי שלא הייתי היחידה מסוגי – והלוואי שהקבוצה שאליה אני שייכת לא היתה נראית כמו הקבוצה הלא נכונה.

"שמי לורד הייסטינגס," אמר לורד הייסטינגס, בניסיון ברור לגלות אדיבות, "אבל את יכולה לקרוא לי אבא של דייזי, כי זה מי שאני."
 "היא יודעת, אבא!" אמרה דייזי. "אמרתי לך, היא כבר היתה כאן."

"בכל אופן, אני שמח מאוד ששתיכן כאן עכשיו," אמר אבא שלה. "בואו לספרייה." הוא קיפץ מעלה־מטה על קצות האצבעות, לחייו היו מכווצות מעל השפם שלו.
 דייזי הביטה בו בחשדנות. "אם זה אחד התכסיסים שלך..." היא אמרה.

"נו, בואי כבר, ילדה מרגיזה." הוא הושיט את זרועו ודייזי אחזה בה בחיך, כאילו היתה לידי שמקבלת ליווי לסעודת הערב.

לורד הייסטינגס הוביל אותה מאולם הכניסה לתוך הספרייה. אני באתי אחריהם. חמים יותר בפנים, והמדפים מלאים שורות של ספרים מהוהים בכריכות עור, שזכו לקריאות רבות. משונה להשוות אותה לספרייה של אבא שלי, שבה הכול תואם, ואחד המשרתים מנקה ממנה את האבק פעמיים ביום. פלינגפורד מבולגנת ממש כמו הראש של דייזי.

לורד הייסטינגס סימן לדייזי לשבת בכורסה ירוקה שמנמנה, מרופדת בכריות. היא התיישבה בחן – ואז נשמע רעש חזק ומאוד לא נעים.

לורד הייסטינגס שאג בצחוק. "זה טוב, נכון?" הוא התפקע. "ראיתי פרסומת בגיליון של 'לַנְעָר' ומיד שלחתי הזמנה."

דייזי נאנקה. "אבא, אמרה, "אתה אוויל." "נו, באמת, דייזי יקירת. זאת מתיחה משובחת. לפעמים אני לא בטוח שאת בכלל ילדה." דייזי הזדקפה למלוא קומתה. "באמת, אבא, אמרה, "אתה לא חושב שיש מספיק ילדים בבית הזה בלעדוך?" אבל היא חזרה לחייך, ולורד הייסטינגס זרח בתשובה.

"בואי, הייזל, אני חושבת שכדאי שנעלה לחדר שלנו."
או הלכנו.